

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Š. H.**, právně zastoupeného Mgr. Zuzanou Ježkovou, advokátkou se sídlem nám. Míru 551, Třinec, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor vnitřních věcí**, se sídlem v Ostravě, ul. 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2006, č. j. 22 Ca 375/2006 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Odměna advokátky Mgr. Zuzany Ježkové **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek – Místek ze dne 16. 7. 1998, č. j.

RRaÚP/470/98/Úl. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Třinci, odboru stavebního řádu a územního plánování, ze dne 27. 4. 1998, č. j. Výst/Mit/98/213, kterým správní orgán I. stupně podle ust. § 39 a § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve sloučeném územním a stavebním řízení povolil manželům A. a H. B. nástavbu rodinného domu (osazení sedlové střechy) na pozemku par. č. 1053/4 k. ú. Lyžbice. Odmítnutí žaloby opřel krajský soud o ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že důvody kasační stížnosti spatřuje v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Dle stěžovatele není pravdou, že by správní žaloba byla podána jednoznačně opožděně, jak uvádí krajský soud. Stěžovateli bylo rozhodnutí správního orgánu, vůči němuž žaloba směřovala, doručeno v době, od níž neuplynula doba delší, než je zákonná lhůta pro její podání. Žaloba byla tedy, dle názoru stěžovatele, podána řádně a včas a z tohoto důvodu nebylo na místě podanou žalobu odmítnout. Stěžovatel proto navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, neboť z doložené spisové dokumentace vztahující se k žalobou napadenému rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek-Místek, referátu regionálního rozvoje ze dne 16. 7. 1998, č. j. RraÚP/470/98/Úl, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Třinci, vyplývá, že toto bylo stěžovateli prokazatelně doručeno dne 29. 7. 1998. Žaloba byla podána k poštovní přepravě až 20. 1. 2006, z čehož vyplývá, že její pozdní podání bylo krajským soudem posouzeno v souladu se zákonem.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel napadá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, neboť podle jeho názoru byla žaloba podána řádně a včas.

Rozsahem a důvody podané kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 244 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb., účinného v době vydání rozhodnutí správního orgánu II. stupně (tj. 16. 7. 1998) soudy ve správním soudnictví přezkoumávaly zákonnost rozhodnutí orgánů státní správy, orgánů územní samosprávy, jakož i orgánů zájmové samosprávy a dalších právnických osob, pokud jim zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických v oblasti veřejné správy. Podle ust. § 250b odst. 1 cit. zákona musela být žaloba podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak.

Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“); tímto zákonem byla nahrazena předchozí úprava správního soudnictví obsažená v části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002. Dle ust. § 4 odst. 1 s. ř. s. o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), ochraně proti nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a kompetenčních žalobách, rozhodují soudy ve správním soudnictví. Podle odstavce 2 cit. ustanovení ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je proto vždy jen na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, tak učinil v zákonem stanovené lhůtě, v žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.).

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán opožděně. Podle ust. § 72 odst. 1 ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat v poměrně krátké lhůtě, a to **do dvou měsíců** poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou; lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, tedy i uvádět další žalobní důvody. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Zjistí-li krajský soud opožděnost žaloby, je povinen v každé fázi řízení o ní (samozřejmě pouze do vydání rozhodnutí, jímž se řízení o věci končí) tuto skutečnost zohlednit a se žalobou naložit způsobem, který zákon předvídá, tedy ji podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. odmítnout. Smyslem a účelem ust. § 72 odst. 4 s. ř. s., je nepochybně stanovení bezvýjimečné povinnosti žalobce podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu včas a vyloučení věcné projednatelnosti opožděně podaných žalob. Pokud není lhůta pro podání žaloby dodržena, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů lhůta dodržena nebyla ani přihlížet k důvodům, které vedly k jejímu překročení, popřípadě zkoumat, čím zaviněním nebo v důsledku jakých skutečností k překročení lhůty došlo.

V daném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek – Místek ze dne 16. 7. 1998, č. j. RRaÚP/470/98/U1 dle přiložené doručky prokazatelně stěžovateli doručeno dne 29. 7. 1998. Návrh na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správního orgánu (žaloba) pak byl podán až dne 20. 1. 2006 k Nejvyššímu správnímu

soudu, který jej usnesením č. j. Na 13/2006 – 13 ze dne 15. 2. 2006 postoupil věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Ostravě. Stěžovatel (žalobce) podal opravný prostředek s odstupem téměř 8 let od doručení rozhodnutí správního orgánu a tedy zjevně opožděně. Obecný nesouhlas stěžovatele, že se tak nestalo, nemůže na této okolnosti ničeho měnit.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud, pokud žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodl zcela v souladu se zákonem.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nad rámec běžné správní činnosti nevznikly ani je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ust. § 11 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu ve výši 4200 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, tj. 2 x 300 Kč, celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena k rukám zástupce z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. března 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu